

4 Απριλίου, 1990

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ (ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ) ΛΤΔ.,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

2. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ,

3. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 408/87).

5 Προσφορές — Όροι — Ουσιώδεις όροι — Διάκριση μεταξύ ουσιωδών και μη όρων — Ειδικά το ζήτημα της υποβολής της προσφοράς με δεσμευτικό για τον προσφοροδότη τρόπο — Αποτελεί ουσιώδη όρο — Περιστάσεις μη δεσμευτικής προσφοράς στην κριθείσα περίπτωση, λόγω έλλειψης πληρεξουσίου.

10 Προσφορές — Αποκλεισμός προσφοράς — Αποκλεισμός στην κριθείσα περίπτωση με εφαρμογή εξαίρεσης από την αρχή των χωριστών οντοτήτων του εταιρικού δικαίου — Περιστάσεις νομιμότητας του αποκλεισμού.

Η αιτήτρια εταιρεία προσέβαλε την απόρριψη της προσφοράς της για εκμετάλλευση καταστημάτων αδασμολογίτων ειδών.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20 1. Εξετάστηκαν προσεκτικά τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών. Κατά τον ουσιώδη χρόνο, η προσφορά ήταν ασυμπλήρωτη, γιατί δεν υποβλήθηκε με τον δεσμευτικό τρόπο που προβλέπει το Καταστατικό της Εταιρείας και δε συνοδευόταν από πληρεξούσιο κατά παράβαση του Όρου 8.2 των όρων των προσφορών. Η εκ των υστέρων συμπλήρωση των παραλείψεων των αιτητών, δηλαδή με την

παρουσίαση πληρεξουσίου, μετά το άνοιγμα των προσφορών, έθιγε την αρχή των ίσων όρων διαγωνισμού, διότι καθιστούσε τη θέση εκείνου που δε συμπλήρωνε έγκαιρα την προσφορά του, πλεονεκτικότερη από εκείνους που συμμορφώθηκαν πλήρως με τον Όρο 8.2 των προσφορών, γιατί μπορούσε ο παραβάτης να αποσυρθεί από το διαγωνισμό όποτε επιθυμούσε, προφασιζόμενος στο μη έγκυρο της προσφοράς του, ανεξάρτητα από το κατά πόσο θα μπορούσε να εφαρμοστεί η αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση *Royal British Bank v. Turquard*. Η παράλειψη αυτή, δεν μπορεί να θεραπευθεί εκ των υστέρων, δηλαδή με την υποβολή του πληρεξουσίου που υπέβαλε η Εταιρεία, γιατί αυτό αντίκειται στον Όρο 8.2 των προσφορών και θα έθιγε την αρχή της χρηστής διοίκησης και της ίσης μεταχείρισης όλων των προσφοροδοτών, με το ίδιο μέτρο.

Επομένως, για τους πύο πάνω λόγους, ήταν λογικά εφικτό στους καθ' ων η αίτηση να καταλήξουν στην απόφαση ότι η έλλειψη πληρεξουσίου ήταν παράβαση του Όρου 8.2 των προσφορών και καθιστούσε την προσφορά ασυμπλήρωτη.

Το ερώτημα το οποίο επομένως τίθεται, είναι κατά πόσον η πιο πάνω παράλειψη, να υποβληθεί πληρεξούσιο όπως προβλέπει ο όρος 8.2, είναι ουσιώδης παράλειψη ή μη.

2. Σύμφωνα με τις γενικές αρχές του Διοικητικού Δικαίου και τη σχετική νομολογία, η διάκριση μεταξύ ουσιωδών και μη ουσιωδών όρων, εξαρτάται από τα γεγονότα και τους όρους της προσφοράς, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Η μη υποβολή πληρεξουσίου, συνοδευτικού της προσφοράς, είναι ουσιώδης παράλειψη και επηρεάζει την εγκυρότητα της προσφοράς των αιτητών και τούτο γιατί η παράλειψη της υποβολής του πληρεξουσίου, καθιστά μη δεσμευτική την προσφορά για τους αιτητές.

3. Ορθά οι καθ' ων η αίτηση έλαβαν υπόψη τους, ότι οι Σύμβουλοι και οι κύριοι Μέτοχοι της Αιτήτριας Εταιρείας είναι οι Σύμβουλοι και οι κύριοι Μέτοχοι της έκπτωτης Εταιρείας. Έχοντας υπόψη τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης αυτής, δικαιολογημένα οι καθ' ων η αίτηση παρεξέκλιναν από την αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση *Salomon v. Salomon* και ορθά, γιατί η Αιτήτρια Εταιρεία, προσπαθούσε να επιτύχει εκείνο που η έκπτωτη Εταιρεία, δε θα μπορούσε να επιτύχει. Επομένως, με βάση το σκεπτικό της υπόθεσης *Merchandise Transport Ltd* οι καθ' ων η αίτηση, νόμιμα έλαβαν υπόψη το γεγονός αυτό, στην άσκηση της διακριτικής τους εξουσίας και απέκλυσαν την Αιτήτρια Εταιρεία.

5 Ήταν μέσα στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας των καθ' ων η αίτηση να μη προχωρήσουν στην κατακύρωση της προσφοράς και της όλης διαδικασίας των προσφορών, με βάση τον Όρο 14 των προσφορών και ότι κατά την άσκηση του δικαιώματος αυτού, οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν όχι κατ' αρέσκειαν, αλλά η ανάκληση και η μη κατακύρωση των προσφορών έγινε με μοναδικό σκοπό την προαγωγή και εξυπηρέτηση του δημόσιου συμφέροντος.

10 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*

10 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Medcon Construction and Others v. Republic (1968) 3 C.L.R. 535,

15 *Royal British Bank v. Turquand [1856] E & B 327,*

Demetriou v. Cyprofruta Ltd (1974) 7-9 J.S.C. 847,

20 *Papadopoulos v. Republic (1985) 3(A) C.L.R. 154,*

J.N. Christofides Trading Co. Ltd v. Republic (1985) 3(B) C.L.R. 546,

Salomon v. A Salomon & Co Ltd [1987] A.C. 22.

25 *Merchandise Transport Ltd v. British Transport Commission [1962] 2 Q.B. 173,*

Strata Tours Ltd v. Republic (1985) 3(D) C.L.R. 2560,

30 *Republic v. Keimtaxi Ltd and Another (1987) 3(B) C.L.R. 1057.*

Προσφυγή.

35 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απορρίφθηκε προσφορά των αιτητών για την εκμετάλλευση των καταστημάτων αδασμολογήτων δώρων και αρωμάτων στα αεροδρόμια Λάρνακας και Πάφου.

40 *Μ. Τσαγγαρίδης για Τ. Παπαδόπουλο, για τους Αιτητές.*

Α. Ευαγγέλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή, η Αιτήτρια Εταιρεία, προσβάλλει την απόφαση των Καθ'ων η αίτηση, που της κοινοποιήθηκε στις 12/3/87 με την οποία πληροφορήθηκε ότι η προσφορά της για την εκμετάλλευση των καταστημάτων Αδασμολογίων Δώρων και Αρωμάτων, στα αεροδρόμια της Λάρνακας και Πάφου, είχε απορριφθεί. 5

Σε συντομία τα γεγονότα είναι τα εξής: Στις 20/11/1986, ζητήθηκαν προσφορές για την εκμετάλλευση των καταστημάτων για την πώληση αδασμολογίων ειδών στους αερολιμένες Λάρνακας και Πάφου. Οι προσφορές ανοίχτηκαν δημόσια, στις 27/12/1986. Λήφθηκαν τέσσερις προσφορές για τα καταστήματα αδασμολογίων ειδών για αρώματα, φωτογραφικά είδη κ.λ.π., μεταξύ των οποίων και η προσφορά των αιτητών για το ποσό των £1,263,000, που ήταν και η ψηλότερη προσφορά. Οι άλλες προσφορές, ήταν: 10 15

(α) Elatis General Trading Ltd για £1.221,000

(β) Freeflow Ltd για £1.224,000

(γ) I.B.S. LTD για £1.137,500. 20

Το όλο θέμα της κατακύρωσης των προσφορών, συζητήθηκε από την Υπουργική Επιτροπή Συμβουλίου Προσφορών, στη συνεδρία της στις 10/1/1987 και αποφασίστηκε να μη γίνει οποιαδήποτε κατακύρωση των προσφορών, με βάση την παράγραφο 14 των όρων των προσφορών, για τους λόγους που αναφέρονται στο Τεκμήριο 16 της ένστασης. 25

Στις 11/3/1987, ο Καθ' ου η αίτηση αρ. 3 (Διευθυντής Τμήματος Πολιτικής Αεροπορίας), δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, την ανάκληση των προσφορών, που έγινε σύμφωνα με την προαναφερθείσα παράγραφο 14 και στη συνέχεια, με επιστολή του ημερομηνίας 12/3/1987 (Τεκμήριο 19), πληροφόρησε τους αιτητές, ότι η προσφορά τους δεν έγινε αποδεκτή, γιατί δε συμμορφωνόταν με τις απαιτήσεις της παραγράφου 8.2 των οδηγιών προς τους προσφοροδότες, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των όρων υποβολής προσφορών. 30 35

Ο όρος 8.2 που αφορά τον τρόπο υποβολής των προσφορών, προνοεί ως εξής: "The original of all copies of the tender, shall be typed or written in indelible ink and shall be signed by the tenderer or a person or persons duly authorized to bind the tenderer to the contract. The latter authorization, shall be indicated by written power of attorney, accompanying the tender." 40

5 Η Αιτήτρια Εταιρεία, είναι Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης και οι Διοικητικοί της Σύμβουλοι, είναι ο Γεώργιος Β. Ηλιάδης, η Γιαννούλα Β. Ηλιάδη και ο Κύπρος Β. Ηλιάδης. Σύμφωνα με το Καταστατικό της Εταιρείας, όλες οι εργασίες της Εταιρείας, διευθύνονται από τους Συμβούλους, οι οποίοι δεσμεύουν την Εταιρεία, και σύμφωνα με την παράγραφο 94 του Καταστατικού, μπορούν να εξουσιοδοτήσουν οποιοδήποτε πρόσωπο με πληρεξούσιο, να ενεργεί εκ μέρους της Εταιρείας. Η υπό αναφορά προσφορά, υπογράφηκε από το Γεώργιο Β. Ηλιάδη μόνο, και δε συνοδευόταν από πληρεξούσιο. Σε μεταγενέστερο στάδιο, και μετά το άνοιγμα των προσφορών, η Αιτήτρια Εταιρεία, υπέβαλε απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της, με ημερομηνία 24/12/1986, η οποία υπογράφεται από το Γραμματέα και τους Διοικητικούς Συμβούλους, με την οποία εξουσιοδοτείται ο Γεώργιος Β. Ηλιάδης να υπογράψει, εκ μέρους της Εταιρείας, τα έγγραφα προσφοράς.

20 Η θέση των καθ' ων η αίτηση πάνω στο θέμα αυτό, είναι ότι η υποβολή από ένα προσφοροδότη στοιχείων τα οποία είναι ουσιώδη για την αξιολόγηση της προσφοράς εκ των υστέρων, είναι ανεπίτρεπτη και συνεπάγεται ακυρότητα, γιατί τέτοια πρακτική αντιβαίνει στην αρχή της χρηστής διοίκησης και της ίσης μεταχείρισης των προσφοροδοτών (Βλέπε *Medcon Construction and Others v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 535).

25 Στην προκείμενη περίπτωση, από τα πιο πάνω, συνάγεται ότι η θέση των καθ' ων η αίτηση, είναι ότι η προσφορά των αιτητών, λόγω ουσιώδους παράλειψης, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως έγκυρη προσφορά. Ως ουσιώδης παράλειψη δε, εντοπίζουν το ότι η προσφορά υπογράφηκε από ένα Σύμβουλο της Εταιρείας, αντί να υπογραφεί από όλους τους Συμβούλους ή από ένα πρόσωπο εξουσιοδοτημένο με πληρεξούσιο από το Διοικητικό Συμβούλιο. Επομένως, με βάση τους πιο πάνω ισχυρισμούς, οι καθ' ων η αίτηση συμπέραναν ότι η σχετική προσφορά των αιτητών, δεν ήταν δεσμευτική για την Εταιρεία τους.

35 Η απάντηση του δικηγόρου των αιτητών, είναι ότι αυτό το συμπέρασμα δε συνάδει με γνωστές αρχές και νομολογία του Περί Εταιρειών Δικαίου (Company Law). Ισχυρίστηκαν ότι υπάρχει αριθμός περιπτώσεων, στις οποίες μια Εταιρεία, μπορεί να δεσμευτεί από πράξεις Διευθυντών της ή άλλων αξιωματούχων της, έστω και αν αυτοί ενεργούν χωρίς πραγματική εξουσιοδότηση. Αυτό πηγάζει, είτε ο δικηγόρος των αιτητών, από τη γνωστή υπόθεση *Royal British Bank v. Turquand* [1856] E & B 327. Επομένως, ισχυρίστηκε ο δικηγόρος των αιτητών, μια εσωτερική παρα-

τυπία, όπως ήταν αυτή της μη προσυπογραφής της προσφοράς από όλα τα μέλη του Δ.Σ. ή από πρόσωπο δεόντως εξουσιοδοτημένο από αυτούς, εμπίπτει στην αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση *Turquand* (ανωτέρω), με αποτέλεσμα η Εταιρεία των αιτητών να θεωρηθεί ότι δεσμεύετο έναντι των τρίτων και συγκεκριμένα των καθ' ων η αίτηση, ως προς την υποβληθείσα προσφορά. Επίσης, βασίστηκαν στο Δίκαιο Περί Εταιρειών, όπου εφαρμόζεται η αρχή της φαινομενικής ή εξυπακουόμενης εξουσίας (apparent or ostensible authority), για τις πράξεις των αντιπροσώπων μιας Εταιρείας και ισχυρίστηκαν ότι η Εταιρεία δεσμεύετο για την υποβληθείσα προσφορά και επιπρόσθετα, ισχυρίστηκαν ότι ακόμη και αν ένας αντιπρόσωπος μιας Εταιρείας ενεργήσει χωρίς πραγματική εξουσία (actual authority), η Εταιρεία μπορεί να επικυρώσει τη συμφωνία, που ο αντιπρόσωπός της σύναψε με τρίτους. Βασίστηκαν δε, στην υπόθεση *Demetriou v. Cyprofruta Ltd* (1974) 7-9 J.S.C. 847 στις σελίδες 851-853). 5 10 15

Ο δικηγόρος των αιτητών υπέβαλε ότι η υπογραφή της προσφοράς από το μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου των αιτητών σύμφωνα με τις αρχές που αναλύθηκαν στην υπόθεση *Turquand* (ανωτέρω), δείχνει καθόλα νόμιμη αντιπροσώπευση της Εταιρείας, κατά το στάδιο της υποβολής της προσφοράς προς τους καθ' ων η αίτηση. Δηλαδή, είπε, οι συνθήκες εκείνες φανέρωναν σε τρίτα άτομα, ότι η Εταιρεία και συγκεκριμένα το Διοικητικό της Συμβούλιο, διά παραστάσεων (representation) σε αυτά, προσέδινε σε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου πραγματική εξουσία (actual authority), να ενεργήσει όπως ενέργησε τελικά. 20 25

Το επιχείρημα του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση, στο θέμα αυτό, είναι το εξής: Σε περίπτωση Εταιρείας Περιορισμένη Ευθύνης, την Εταιρεία δεσμεύουν οι Διοικητικοί Σύμβουλοι, σύμφωνα με τον Περί Εταιρειών Νόμο, Κεφ. 113. Επομένως, εκεί που η προσφορά υπογράφεται από τους Διοικητικούς Συμβούλους, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Καταστατικού της Εταιρείας, η προσαγωγή πληρεξουσίου δεν είναι απαραίτητη. Σε περίπτωση όμως, που η προσφορά υπογράφεται από ένα μόνο από τους Συμβούλους και όχι από όλους όσους προβλέπει το Καταστατικό, τότε, σύμφωνα με τον προαναφερθέντα όρο 8.2 των προσφορών, απαιτείται πληρεξούσιο. Το πληρεξούσιο αυτό, απαιτείται ακριβώς για να μην υπάρχει αμφισβήτηση ότι η προσφορά ήταν δεσμευτική ή όχι και κατά πόσον εφαρμόζονται οι αρχές που καθιερώθηκαν στην υπόθεση *Royal British Bank v. Turquand* (ανωτέρω), σύμφωνα με τις οποίες, υπάρχουν περιστάσεις, κάτω από τις οποίες μια Εταιρεία Περιορισμένη Ευθύνης, μπορεί να δεσμεύεται από ενέργειες Δι- 30 35 40

ευθυντών της ή άλλων αξιωματούχων, έστω και αν αυτοί ενεργούν χωρίς πραγματική εξουσιοδότηση. Όπως καθαρά προκύπτει από τη νομολογία των Δικαστηρίων, τόσο της Αγγλίας όσο και της Κύπρου, υπάρχουν τόσες προϋποθέσεις και εξαιρέσεις στην εφαρμογή της πιο πάνω νομικής αρχής, που για να μην υπάρχει καμιά αμφισβήτηση σε ό,τι αφορά τη δεσμευτικότητα των προσφορών, ο προαναφερθής όρος 8.2 απαιτούσε ρητά να προσκομίζεται πληρεξούσιο έγγραφο.

10 Το επιχείρημα, συνεχίζει, ότι στην περίπτωση της Αιτήτριας Εταιρείας, η προσφορά υπογράφηκε μόνον από το Γεώργιο Β. Ηλιάδη, ενώ σύμφωνα με το Καταστατικό της Εταιρείας, θα έπρεπε να υπογραφεί από όλους τους Συμβούλους ή από πρόσωπο δεόντως εξουσιοδοτημένο με πληρεξούσιο από το Διοικητικό συμβούλιο. Το πληρεξούσιο απαιτείται, όπως ήδη λέχθηκε, 15 όχι μόνο από το Καταστατικό της Εταιρείας, αλλά και από τον προαναφερθέντα όρο 8.2 των προσφορών.

20 Έχω εξετάσει προσεκτικά τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών και είμαι της γνώμης ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο, η προσφορά ήταν ασυμπλήρωτη, γιατί δεν υποβλήθηκε με το δεσμευτικό τρόπο που προβλέπει το Καταστατικό της Εταιρείας και δε συνοδευόταν από πληρεξούσιο κατά παράβαση του όρου 8.2 των όρων των προσφορών. Η εκ των υστέρων συμπλήρωση των 25 παραλείψεων των αιτητών, δηλαδή με την παρουσίαση πληρεξουσίου, μετά το άνοιγμα των προσφορών, έθιγε την αρχή των ίσων όρων διαγωνισμού, διότι καθιστούσε τη θέση εκείνου που δε συμπλήρωσε έγκαιρα την προσφορά του, πλεονεκτικότερη από εκείνους που συμμερφώθηκαν πλήρως με τον όρο 8.2 των 30 προσφορών, γιατί μπορούσε ο παραβάτης να αποσυρθεί από το διαγωνισμό όποτε επιθυμούσε, προφασιζόμενος στο μη έγκυρο της προσφοράς του, ανεξάρτητα από το κατά πόσον θα μπορούσε να εφαρμοστεί η αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση **Royal British Bank v. Turquand** (ανωτέρω). Η παράλειψη αυτή 35 δεν μπορεί να θεραπευθεί εκ των υστέρων, δηλαδή με την υποβολή του πληρεξουσίου που υπέβαλε η Εταιρεία, γιατί αυτό αντίκειται στον όρο 8.2 των προσφορών και θα έθιγε την αρχή της χρηστής διοίκησης και της ίσης μεταχείρισης όλων των προσφοροδοτών, με το ίδιο μέτρο.

40 Επομένως, για τους πιο πάνω λόγους, ήταν λογικά επικτικό στους καθ' ων η αίτηση να καταλήξουν στην απόφαση ότι η έλλειψη πληρεξουσίου ήταν παράβαση του όρου 8.2 των προσφορών και καθιστούσε την προσφορά ασυμπλήρωτη.

Το ερώτημα το οποίο επομένως τίθεται, είναι κατά πόσον η πιο πάνω παράλειψη - να υποβληθεί πληρεξούσιο όπως προβλέπει ο όρος 8.2 - είναι ουσιώδης παράλειψη ή μη.

Σύμφωνα με τις γενικές αρχές του Διοικητικού Δικαίου και τη σχετική νομολογία, η διάκριση μεταξύ ουσιωδών και μη ουσιωδών όρων, εξαρτάται από τα γεγονότα και τους όρους της προσφοράς, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση (Βλέπε *Medcon Construction and Others v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 535, *Papadopoulos v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 154 στη σελίδα 160 και *J. N. Christofides Trading Ltd v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 546, στις σελίδες 549-550).

Ο δικηγόρος των αιτητών, εισηγήθηκε, ότι με βάση τις πιο πάνω νομολογιακές αρχές, όπως έχουν εκθεθεί, η μη συμμερφωση με τον όρο 8.2 της προσφοράς, δηλαδή η μη υποβολή πληρεξουσίου, συνοδευτικού της προσφοράς είναι μη ουσιώδης παράλειψη και δεν επηρεάζει την εγκυρότητα της προσφοράς των αιτητών.

Δε συμφωνώ με την πιο πάνω εισήγηση, διότι η μη υποβολή πληρεξουσίου, συνοδευτικού της προσφοράς, είναι ουσιώδης παράλειψη και επηρεάζει την εγκυρότητα της προσφοράς των αιτητών και τούτο γιατί η παράλειψη της υποβολής του πληρεξουσίου καθιστά μη δεσμευτική την προσφορά για τους αιτητές.

Στην προκείμενη περίπτωση, ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκε ότι συντρέχει και ένας άλλος, ανεξάρτητος και επιπρόσθετος λόγος, για τον οποίο η προσφορά δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή, όπως προκύπτει από την απόφαση των καθ' ων η αίτηση (Τεκμήριο 16) που συμπληρώνει την αιτιολογία της απόφασης.

Η επιχειρηματολογία του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση, επί του θέματος αυτού, είναι η εξής: Στην έκθεση που υποβλήθηκε από τον καθ' ου η αίτηση αρ. 3 στο Κεντρικό Συμβούλιο Προσφορών, αναφέρεται ότι οι Σύμβουλοι και οι κύριοι Μέτοχοί της, ήταν οι Σύμβουλοι και οι κύριοι Μέτοχοι της Εταιρείας "The Freshops Ltd", η οποία ήταν ανάδοχος, δηλαδή είχε την εκμετάλλευση του καταστήματος αδασμολογήτων ειδών, κατά την προηγούμενη περίοδο, που έληγε κανονικά στις 31/1/87. Η περίοδος της εκμετάλλευσης των καταστημάτων από την πιο πάνω Εταιρεία, με υπαιτιότητα των αναδόχων, λόγω παράβασης ουσιωδών όρων του Συμβολαίου τον Οκτώβρη του 1986. Ως αποτέλεσμα, τα καταστήματα παρέμειναν ανοικτά και η έκπτωτη Εταιρεία, δηλαδή "The Freshops Ltd", όφειλε και εξακολουθεί να οφείλει στην Κυ-

βέρνηση, ποσό του ύψους των Λ.Κ.700.000 περίπου. Ανεξάρτητα από το ότι το βάσιμο της αξίωσης αποτελεί αντικείμενο δικαστικής διαδικασίας, δυνάμει του όρου 16 του τότε Συμβολαίου, οι ανάδοχοι θα έπρεπε να πλήρωναν στην Κυβέρνηση τα αξιούμενα 5 ποσά, εκκρεμούσης της δικαστικής διαδικασίας, πράγμα το οποίο δεν έπραξαν, με αποτέλεσμα να τερματιστεί το Συμβόλαιο.

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκε ότι έχοντας υπόψη όλα τα περιστατικά και γεγονότα της υπόθεσης, οι δύο 10 Εταιρείες, τόσο η προηγούμενη έκπτωτη Εταιρεία, όσο και η Αιτήτρια Εταιρεία, δεν μπορούν να επικαλούνται την αρχή των χωριστών οντοτήτων, γιατί αυτό θα καταστρατηγούσε το πνεύμα των προσφορών και θα επέφερε φανερή αδικία. Επομένως, 15 είπε, τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης αυτής, δικαιολογούν παρέκκλιση από την αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση *Salomon v. A. Salomon & Co Ltd* [1987] A.C. 22. Με άλλα λόγια, συνέχισε, η προσφοροδότρια δεν μπορούσε να τύχει καλύτερης μεταχείρισης από την μεταχείριση που θα τύγχανε η 20 έκπτωτη Εταιρεία, αν υπέβαλλε η ίδια προσφορά και το γεγονός αυτό μπορούσε νόμιμα να ληφθεί υπόψη στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας. Προς υποστήριξη του επιχειρήματος αυτού, βασίστηκε στην υπόθεση *Merchandise Transport Ltd v. British Transport Commission* [1962] 2 Q.B. 173 και ειδικότερα στο απόσπασμα από τις σελίδες 198-199 της απόφασης.

25 Η θέση του δικηγόρου των αιτητών, είναι ότι σύμφωνα με την αρχή των χωριστών νομικών οντοτήτων, όπως αυτή αναλύθηκε στη γνωστή υπόθεση *Salomon v. Salomon* (ανωτέρω), είναι ότι 30 μια Εταιρεία αποτελεί ξεχωριστή νομική οντότητα, ανεξάρτητη από τους Μετόχους της και ότι μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις τα Δικαστήρια δεν εφάρμοσαν τις αρχές της υπόθεσης *Salomon* (ανωτέρω), και ότι δείχνουν απροθυμία στο να καταφύγουν στις ελάχιστες εξαιρέσεις που υπάρχουν. Ισχυρίστηκε δε, ότι ενόψει των πραγματικών γεγονότων και των νομικών αρχών, οι καθ' ων 35 η αίτηση, χωρίς να στηριχτούν σε οποιαδήποτε στοιχεία και χωρίς να έχουν επικαλεσθεί βάσιμους λόγους που να δικαιολογούν τη μη εφαρμογή της αρχής των χωριστών νομικών οντοτήτων, άσκησαν λανθασμένα την διακριτική τους ευχέρεια, μεταχειριζόμενοι την Αιτήτρια Εταιρεία "The Freshops Ltd", ως ένα και το αυτό νομικό 40 πρόσωπο και αποστέρησαν τους αιτητές της ευκαιρίας να ληφθούν υπόψη στην επικύρωση της σχετικής προσφοράς.

Κατά τη γνώμη μου, ορθά οι καθ' ων η αίτηση έλαβαν υπόψη τους ότι οι Σύμβουλοι και οι κύριοι Μέτοχοι της Αιτήτριας

Εταιρείας είναι οι σύμβουλοι και οι κύριοι μέτοχοι της εταιρείας "The Freshops Ltd". Έχοντας υπόψη μου τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης αυτής, δικαιολογημένα οι καθ' ων η αίτηση παρεξέκλιναν από την αρχή που καθιερώθηκε στην υπόθεση **Salomon v. Salomon** (ανωτέρω) και ορθά, γιατί η Αιτήτρια Εταιρεία προσπαθούσε να επιτύχει εκείνο που η έκπτωτη Εταιρεία δεν θα μπορούσε να επιτύχει. Επομένως, με βάση το σκεπτικό της προαναφερθείσας υπόθεσης **Merchandise Transport Ltd** (ανωτέρω), οι καθ' ων η αίτηση νόμιμα έλαβαν υπόψη το γεγονός αυτό στην άσκηση της διακριτικής τους εξουσίας και απέκλυσαν την Αιτήτρια Εταιρεία (Βλέπε **The Strata Tour Ltd v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 2560 και **Republic v. Kemtaxi Ltd** (1987) 3(B) C.L.R. 1057).

Ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η όλη αιτιολογία της υπό κρίση διοικητικής πράξης και/ή απόφασης δε συνιστά τη δέουσα αιτιολογία όπως απαιτείται σύμφωνα με τις γενικές αρχές του Διοικητικού Δικαίου, δεν ευσταθεί και απορρίπτεται.

Στο στάδιο αυτό, θα ήθελα να αναφέρω ότι ήταν μέσα στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας των καθ' ων η αίτηση να μη προχωρήσουν στην κατακύρωση της προσφοράς και της όλης διαδικασίας των προσφορών, με βάση τον όρο 14 των προσφορών και είμαι ικανοποιημένος ότι κατά την άσκηση του δικαιώματος αυτού, οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν όχι κατ' αρεσκείαν, αλλά η ανάκληση και η μη κατακύρωση των προσφορών έγινε με μοναδικό σκοπό την προαγωγή και εξυπηρέτηση του δημόσιου συμφέροντος.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.